

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 112/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ľubomírom Samuelom, Horná 27, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 12/2013 z 21. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „obžalovaný“), zastúpeného JUDr. Ľubomírom Samuelom, Horná 27, Banská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) bez uvedenia jeho konkrétnej spisovej značky v petite sťažnosti.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. BB-4 T 13/2013 z 19. novembra 2013 (ďalej len „rozsudok špecializovaného súdu“) uznaný za vinného zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, za čo mu boli kumulatívne uložené tresty vyplývajúce z výrokovej časti označeného rozsudku špecializovaného súdu.

Proti rozsudku špecializovaného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 To 12/2013 z 21. mája 2014 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) tak, že odvolanie sťažovateľa postupom podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov zamietol.

Najvyšší súd potom ako preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť odvolaním napadnutých výrokov rozsudku špecializovaného súdu a správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo ich vydaniu, sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi špecializovaného súdu a odvolacie námietky sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodné.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ predovšetkým namieta, že *„[z] uznesenia Najvyššieho súdu SR ako aj z rozsudku Špecializovaného trestného súdu... vyplýva, že tieto súdy konali svojvoľne, keď činnosť agenta... považovali za zákonnú. Výpoveď a činnosť tohto agenta potvrdzuje, že agent ma navádzal na spáchanie trestnej činnosti, čo je v rozpore v ustanovením § 117 ods. 1, 2 Tr. por...“*.

Sťažovateľ tiež namieta, že *„[o]rgány činné v... trestnom konaní zásadne pochybili, keď nezabezpečili údajné písomné údaje o žiadaní úplatku za vybavenie žiadosti [redacted] z mojej strany... Agent... [n]evysvetlil prečo nešiel ihneď na políciu, ale až*

s odstupom niekoľkých dní, kedy sa už objektívne nedala zaistiť údajná písomnosť, v ktorej som sa údajne písomne dožadoval úplatku. Údaje agenta sa v tejto časti nezhodujú a jeho konaním a vznikla úplná pochybnosť o existencii predmetnej písomnosti, najmä keď túto skutočnosť popieram a objektívny dôkaz o tejto skutočnosti... v trestnom konaní neexistuje.“.

Sťažovateľ ďalej upozorňuje, na to že „v čase [svojho] jednania a nahrávky agenta... žiadosť, ktorú mal údajne za úplatok vybavovať na úrad, kde bol riaditeľom [REDACTED] nepodal, preto údajnú žiadosť nemohol ani vybaviť“.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľ osobitne uvádza, že „[z]a... stavu, keď agent... iniciatívne na žiadosť orgánov činných v prípravnom konaní, navádzal ma na spáchanie trestného činu, postupoval v rozpore s ustanovením § 117 ods. 1, 2 Tr. por. a preto súdy, ktoré rozhodovali v tejto veci o mojej vine a treste konali svojvoľne a v rozpore s ÚSTAVOU SR v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3. Súdy činné v tejto veci nemožno považovať za neustranné, nakoľko dôkazy vykonané v priebehu trestného konania hodnotili jednostranne v môj neprospech a nepovažovali strany v tomto konaní za rovné.“.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol o namietanom porušení ním označených práv uznesením najvyššieho súdu, toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci

sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

1. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ najvyššiemu súdu predovšetkým vytýka nesprávne právne posúdenie veci – svoju právnu argumentáciu vedie v rovine polemiky s výkladom „jednoduchého“ práva uskutočneným všeobecnými súdmi, nesprávne a neúplné zistenie skutkového stavu veci, namieta aj hodnotenie dôkazov a v tejto súvislosti sa domáha ich prehodnotenia, v rámci čoho predkladá ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu veci.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky opodstatnenosti sťažnosti. V tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý k námietkam sťažovateľa uviedol:

„Odvolací súd mal teda preukázané, že svedok [REDAKOVANÉ] intervenoval v prospech svedka [REDAKOVANÉ]. obžalovaný mu naznačil, že požaduje motivačné a až táto skutočnosť ho viedla k tomu, že sa obrátil na políciu a bol políciou ustanovený do pozície agenta. Na tieto skutkové zistenia potom úzko nadväzuje posúdenie odvolacej námietky obžalovaného, či inštitút agenta bol vo veci použitý v rozpore so zákonom a či zo strany polície išlo o provokáciu a navádzanie na trestný čin.

Samosudca Špecializovaného trestného súdu v dôvodoch rozhodnutia veľmi podrobne rozviedol dôvody, pre ktoré vyhodnotil pôsobenie agenta [REDAKOVANÉ] vo veci ako zákonné, prečo neakceptoval obhajobu obžalovaného, že zo strany polície išlo o provokáciu a navádzanie na trestný čin, ale výlučne len o reakciu na správanie sa obžalovaného a vytvorenie podmienok smerujúcich k tomu, aby korupčné správanie obžalovaného bolo odhalené a zadokumentované.

Odvolací súd sa s týmito dôvodmi v plnej miere stotožnil, preto neakceptoval odvolacie námietky obžalovaného ani v tomto bode a odkazuje v tejto súvislosti na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, ich opakovanie aj v tomto rozhodnutí by bolo duplicitné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neakceptoval ani námietku obžalovaného, že vlastne nemal čo vybavovať, pretože žiadosti svedka [REDAKOVANÉ] boli na SPF zaevidované až na intervenciu polície, teda v čase, keď mala byť spáchaná žalovaná trestná činnosť, žiadosti na SPF neboli ešte podané.

Z výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ale najmä z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu jednoznačne vyplýva, že svedok [REDAKOVANÉ] si predmetné veci začal na fonde vybavovať

ešte v roku 2010, žiadosť podal vo februári 2011, komunikoval so svedkyňou [REDAKOVANÉ] a na jej pokyny prikladal k žiadosti ďalšie požadované materiály. Niet dôvodu spochybňovať výpoveď tohto svedka, pretože všetky svoje tvrdenia podložil listinnými dokladmi. Pokiaľ sa obžalovaný odvolával na svedectvo svedkyne [REDAKOVANÉ], táto nevylúčila, že so svedkom rokovala tak, ako to popisoval, len si na to nespomenula, vzhľadom na odstup času a množstvo stránok, ktoré počas troch stránkových dní v týždni vždy vybavila.“

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, ktorým vo svojom odvolaní namietal, že agentom nebol zachovaný list, ktorý by mohol slúžiť ako dôkaz o jeho tvrdeniach, najvyšší súd uviedol, že „svedok hodnoverne popísal, že keď si podmienky prečítal, obžalovaný si papier vzal späť a naviac v tomto čase ešte svedok nevedel, že pôjde na políciu a bude vo veci vystupovať v pozícii agenta, a preto ani logicky neuvažoval, že by mal zachovávať nejaké dôkazy o korupčnom správaní obžalovaného...“.

Pri hodnotení uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia najvyššieho súdu s rozsudkom špecializovaného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku špecializovaného súdu, v ktorej špecializovaný súd uviedol:

„Svedok [REDAKOVANÉ] v pozícii agenta konal spôsobom uvedeným v obžalobe prokurátora pri stretnutí s obžalovaným dňa 30. marca 2012 v súlade s úlohou operatívnej činnosti polície. Bol to obžalovaný, ktorý pri stretnutí dňa 22. marca 2012 svedkovi na kus papiera napísal, že je potrebné motivovať, dať všimne. Až táto skutočnosť bola dôvodom, že svedok [REDAKOVANÉ] sa obrátil na políciu z dôvodu jeho občianskeho presvedčenia odporu proti

korupcii. Nie je možné hovoriť o cielenej provokácii, keď polícia len vytvorila podmienky (ustanovenie agenta, poskytnutie finančných prostriedkov, monitorovanie priebehu stretnutia, odpočúvanie a zaznamenávanie telefonických hovorov) preto, aby korupčné správanie obžalovaného bolo odhalené a riadne zadokumentované. Z prepisu zvukového záznamu zo dňa 30. marca 2012 vyplynulo, že obžalovaný vedel o tom, čo je obsahom stretnutia... Z toho vyplýva, že obžalovaný mal vedomosť o tom, prečo a s akou vecou prišiel za ním svedok - agent [REDACTED], keď ho žiadal o dotiahnutie žiadosti [REDACTED]. Svedok [REDACTED] obžalovanému neponúkal sumu 1.000,- €, ale bol to obžalovaný, ktorý na papier, ktorý mu dal obžalovaný... na roh tohto papiera napísal sumu 1.000. Až potom svedok dal obžalovanému sumu 1.000,- €, ktoré obžalovaný bez slova prijal, odtrhol roh papiera, na ktorom bola uvedená suma napísaná... Agent [REDACTED] nijakým spôsobom obžalovaného nenavádzal na prijatie sumy 1.000,- € v súvislosti s riešením žiadosti [REDACTED]. Reagoval len na predchádzajúcu aktivitu obžalovaného... zo dňa 22. marca 2012. Jeho konanie samosudca vyhodnotil ako konanie v súlade s § 117 ods. 1 Trestného poriadku.“

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku špecializovaného súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom špecializovaného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom reaguje na odvolacie námietky sťažovateľa, pričom všeobecné sudy primeraným spôsobom zodpovedali aj všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom špecializovaného súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že argumentácia sťažovateľa je len opakovaním jeho predchádzajúcej odvolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizuje so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku špecializovaného súdu, a je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné sudy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Podľa názoru ústavného súdu sa sťažovateľovi pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie (polemika s právnymi a skutkovými závermi všeobecných súdov, ktorá stavia ústavný súd len do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov) nepodarilo preukázať namietané porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, realnosť ktorého by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K námietke porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd s poukazom na svoju ustálenú judikatúru uvádza, že spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa okrem iného (a predovšetkým) princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a že žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Delcourt proti Belgicku zo 17. 1. 1970, vo veci Dombo Beheer B. V. proti Holandsku z 27. 10. 1993 a pod.). Princíp rovnosti zbraní hrá dôležitú úlohu v každom štádiu súdneho konania a vo vzťahu k rôznym subjektom. Tento princíp je *expressis verbis* vymedzený v čl. 47 ods. 3 ústavy a *implicitne* tvorí aj súčasť obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Zásada rovnosti strán sa v súdnom procese prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach sa v súdnom konaní rozhoduje (m. m. PL. ÚS 43/95). Ústava v citovanom čl. 47 ods. 3 garantuje rovnosť účastníkov v konaní pred súdom. Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (IV. ÚS 211/07, III. ÚS 139/08).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v tejto súvislosti najvyššiemu súdu vytýka jednostranné hodnotenie dôkazov v jeho neprospech, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu rovnosti účastníkov v konaní.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný spôsob hodnotenia dôkazov zo strany všeobecných súdov, ústavný súd už viackrát vyslovil názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov alebo právo na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní.

Ústavný súd preto uvádza, že takto koncipovaná argumentácia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom je výlučne výrazom jeho formalistického vnímania práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy bez toho, aby túto rovinu naplnil aj ústavnoprávne relevantným materiálnym obsahom.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr.

I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania, resp. základné právo na súdnu ochranu nezahŕňa v sebe záruku úspechu v konaní (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07).

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2016